

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 11. februarja.

—r.— Ministerstvo Taaffejevo doživelo je ravnokar dva parlamentarna uspeha, katera mu bode utrdila stališče na vse strani. V zbornici državnih poslancev sprejel se je davek na petrolej; gosposka zbornica pa je sprejela nasvet manjšine gledé českega vseučilišča, kateri nasvet je vlada z vsemi svojimi silami podpirala. Vladni uspeh v državnej zbornici vidi se nam pomenljivejši. Davek na petrolej zadela bode revno ljudstvo, in plačeval se bode z žulji beračije in jediščine. Desnica, ki je s svojim glavarjem upeljala krvavi ta davek, storila je sedanjej vladi veliko ljubav; zagadelj pa pričakujemo, da bode uže vender jedenkrat ponehalo tisto koketiranje, v katerem se naša vlada še vedno tu in tam ozira po opozicijske levice. Desnica našega parlamenta deli in reže grof Taaffejevej vladi vsakdanji kruh, po vsej pravici sme tedaj zahtevati, da vstane tudi vlada popolno in čisto desničarska. Prejšnje liberalne vlade bile so ob jednom levičarske in solnce njihovih milostij sijalo je na vsako levičarsko frakcijo, na katero se je vlada v nevarnih trenutkih smela z gotovostjo zanašati. V tem oziru pa grof Taaffejeva vlada drugače postopa ia mnogo ima prijateljev v parlamentu, katere pozna, kakor je videti, samo v trenutkih sile; kadar pa mine nevihta, tedaj se takoj pozabijo dobri prijatelji, ki so jo v časih viharjev branili. Mej take prijatelje prištevamo tudi naše slovenske poslance. Pri vsakem boji sučejo orožje za ministerstvo, in kadar letó preštevá glasove, s katerimi se je rešilo pred kako katastrofo, tedaj šteje vselej mej temi glasovi tudi one slovenskih poslancev. Da še celo sedaj, ko so se zavoljo davka na petrolej vneli mejsebojni prepiri na desnici, ko so hoteli razrušiti strankarsko disciplino nekateri ne-

ubogljivi desničarji, in ko je vlada mej sovražnimi glasovi štela tudi nekatere glasove desničarjev, stali so naši poslanci neomahljivo kot skala vladi na strani, ter branili ministerske stole grofu Taaffeju in njegovim tovarišem! In vender smo prepričani, da je vsak slovenski poslanec s krvavečim srcem oddal svoj glas za krvavi davek, ki bode s pezo tiščal tudi na narod slovenski. Povsod, kamor se oko ozre, gospodarita revščina in beračija mej nami; po vseh pokrajinah primanjkuje najpotrebnejšega; in koliko je hiš slovenskih, v katerih premnogokrat nij denarja, da bi se kupila vsakdanja sol! Koliko je Slovencev, ki se na dan niti jedenkrat do sitega ne najedo, in koliko jih je, ki v mrazu niti najpotrebnejše obleke nijmajo! In vsi ti tlačeni trpini plačevati bodo morali nov davek, mej tem, ko gospoda in plemenitaž uživata darove življenja, katerih država do sedaj še nij obdavčila! Zagadelj glasovali so naši poslanci s krvavečim srcem za davek na petrolej in zagatelj zdi se nam vest, o katerej čitamo v sicer ne prezanesljivem dunajskem listu, verjetna. Ta vest pa se tako glasi, da so se slovenski poslanci v Hohenwartovem klubu izjavili, da ne bodo glasovali za novi davek, ker bi ta davek preveč trl slovenske dežele. In dejali so tudi, da ne hoté kostanja za vlado brskati iz žerjave, ker ministra Conrad in Pražak za Slovensko ničesar ne storita. Ali ker je konečno grof Taaffe klubu naznanil, da vlada pada in stoji z davkom na petrolej, udali so se zopet jednokrat slovenski poslanci, ter bili tudi v tem slučaji krepka podpora ministroma Conradu in Pražaku, katera za Slovensko ničesar ne storita. Ker, če je tudi cela ta vest morda izmišljena, toliko je pa vender gotova resnica, da omenjena ministra za Slovensko ničesar ne storita! Nam pa se to, poro-

čilo, kakor rečeno, verjetno zdi, in mi upamo, da so se naši poslanci udali samo pod pogojem, da jim je vlada zagotovila važne in pomenljive obljube, da sta se pred vsem ministra Conrad in Pražak izrekla, da hočeta od sle tudi za Slovensko kaj storiti!

V pričetku tega članka dejali smo, da se nam zdi glasovanje o davku na petrolej pomenljivejše od glasovanja gosposke zbornice o českem vseučilišču. To pa v prvi vrsti zaradi tega, ker je glasovanje o davku na petrolej zopet in zopet pokazalo, da je četica slovenskih poslancev odločilen faktor v našem državnem zboru, faktor, ki v važnih trenutkih lahko podkoplje vlado. S takim faktorjem pa je treba računati in naravno je, da naši slovenski poslanci, ki reprezentujejo maso slovenskega ljudstva, od vlade po vsej pravici marsikaj zahtevajo, in da jim vlada mora tudi tedaj marsikaj dodeliti — če narod, to je masa ljudstva, molči!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 11. februarja.

Včeraj izpolnila se je Čehom vroča želja, dobili so svoje vseučilišče, popolnem česko vseučilišče. Denes polni so vsi listi le premišljanj o tej dogodbi; Čehom prijazni listi se veselijo te pridobitve, nasprotni pa bljujejo okolo sebe sovraštvo, vsi pa prinašajo natanko govore, ki so se govorili za in proti ustanovitvi vseučilišča. Osobito mojstersko so se gosposke zbornice udje Randa, Helfert, Leo Thun, Miklošič poganjali za česko vseučilišče; tudi minister Conrad izjavil se je odločno zanj. Tako je zmagal nasvet manjšine s 25 glasovi. Radost mora navdajati vsakega Slovana o tej pridobitvi Čehov.

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Prva knjiga.

(Dalje.)

XII.

K obedu prišlo je mnogo gostov, a občo opravilnost upotrebil je Neždanov, da je odšel v svojo sobo. Čutil je potrebo sam biti, da zbere in uredi utiske svojega potovanja. Pri obedu ga je Valentina Mihajlovna nekatere kratki pazljivo pogledala, ali, kakor se je videlo, nij imela prilike z njim govoriti; Marijana se ga je pak ogibala, kakor da se je one čudne prigodbe sramovala. Neždanov vzel je pero v roko, da bi se s svojim prijateljem Silinom pismeno razgovarjal — ali nič mu nij prišlo na pamet, kar bi bil pisati mogel; v njegovej glavi nabralo se je toli nasprotnih si mislij in čuvstev, da jih nij mogel urediti ter vse — za drugi dan odložil. —

Mej gosti, ki so pri Sipjaginu denes obedovali, bil je tudi gospod Kolomejcev. Do zdaj svoje napibnenosti še nikdar nij tako izkazal, kot v ta dan.

Neždanov njegovih govorov niti poslušal nij. Zdelo se mu je, da je mej njim in ostalim svetom neka meglena preproga, skozi katero nij nič družega videl, nego tri ženske, ki so svoje oči vanj upirale. Bile so to Valentina, Mažurina in Marijana. Kaj znači to? In čemu baš te tri? Kaj imajo te tri mej seboj? Kaj hočejo od njega?

Zgodaj vlegel se je v posteljo, ali zaspati nij mogel. Mrzko žalostna misel ga je navdajala . . . misel na rano smrt! Ta mu je uže dobro znana bila. Dolgo časa ga je uže navdajala; časih prestrašil se je nad mogočnostjo večne uničenosti, časih se je je zopet veselil. Zdaj obšlo ga je znano čuvstvo . . . Brzo je vstal ter se vsedel k mizi in tu skoro brez korekture sledeče verze v svoj, vsemu svetu tajni sešitek spisal:

Milij drug, kogda ja budu
Umirat' — vot moj prikaz:
Vséh moih pisany grudu
Istré bi ty v tot že čas!
Okruži menja cvétami
Solnce v komnatu vpustí —
Za razkrytymi dverjami
Muzykantov pomésti.
Zapreti inu plač pečalnjy!

Pust, kak budto v čas pirod
Rêzko vzbizgnet vals nehalnyj
Pod udarami smyčkov!
Sluhom gasnuščim vnimaja
Zamiranijam strunij,
Sam zamruja, zasypaja . . .
I predsmertnoj tišiny
Ne smutiv naprasnym stonom,
Perejdu ja v mir moj,
Ubajukam legkim zvonom
Legkoj radosti zemnoj!

Ko je besedo „prijatelj“ zapisal, mislil je na Silina. Potem deklamiral si je še jedenkrat celo pesen ter se čudil svojemu proizvodu. Ta skepticizem, ta nemarnost, ta lehkomyseelnost in ta brezvernost — kako se je vse to zlagalo z njegovimi principi, s tem, kar je bil proti Markelovu izrekel? — Jezno vrgel je sešitek v miznico in legel v posteljo. Ali zaspal je še le zjutraj, ko so uže prvi škrjanci pri svojem vzletu k čistemu jutranjemu nebu začeli žvrgoleti.

Ko je drugo jutro po završenej lekciji se v sobi za biljard mudil, vstopila je najedenkrat gospa Sipjagino. Ona ozrla se je pazljivo na vse strani ter potem k njemu pristopila in ga s prijaznim

„Pol. Corresp.“ poroča iz Četinja, da je v 18. dan m. m. v Danilovem gradu zbral črnogorski knez okolo sebe vojaške dostojanstvenike in da jih je tako-le nagovoril: „Mnogo jih je mej vami, ki pravijo: Zmerom smo pomagali hercegovskim bratom in jim moramo tudi zdaj pomagati. Jaz pa vam pravim, mi nismo svojim hercegovskim bratom, katere ravno tako ljubim kakor vas, nič več dolžni. Avstro-Ogrska nij Turčija in denašnja Črna gora nij več nekdanja Črna gora, Avstro-Ogrska je pravična in blagovoljna. Če se Hercegovci upirajo proti bratnemu zakonu, toliko slabeje za nje; nobena dežela ne more obstati brez brambene ustave.“ Mi te besede navajamo, a za njih resnico prepuščamo odgovornost „Pol. Corresp.“

Vnanje države.

Nemški listi iz carstva trdijo, da se Rusija oborožuje in to vest uporabljajo v to, da ščujejo proti Rusiji in jo vsemu svetu proglašajo kot bojaželjno. Nedavno pa je prinesel poluradni „Kronstadski Vestnik“ poročilo, da Nemčija gradi v Gdanskem velik vojni utrjen tabor, kateri bode jednak primorske trdnjavi Kraljevcu. In če še opomnimo, da ima Nemčija dvanajst brodov proti ruskim osim, in da Poznaj, Torunj in Kraljevec dosti branijo nemško mejo proti Rusiji — potem nam je jasno, da se mora tudi Rusija oboroževati in graditi trdnjave, da se tako zavaruje proti slučajnemu napadu.

Dunajski listi raznesli so vest, da je Skobeljeva napitnica prouzročila v Berlinu veliko razburjenost in da so se radi tega vršila diplomatska razgovorjanja mej Petrogradom in Berlinom. Danes pa se brzojavlja iz Berlina, da je to vse gola laž dunajskih listov, da govor Skobeljev nij bil predmet nobenim diplomatičnim razpravam.

Posledice novega francoskega ministerstva se uže prikazujejo v notranjej in vnanjej politiki in te po večjem zadovoljujejo Francoze.

V Berlinu vzbuja veliko pozornost tožba Bismarkova proti Mommseu. Jedenkrat se je uže zaslislal učenjak o svojem govoru, ki ga je govoril pred volilci in tudi pritrdil, da je tako govoril, kakor so poročali listi. Ali bode imel res Bismark toliko poguma, da pogazi z železno peto tega učenjaka, pokazalo se bode kmalu.

Angleški parlament se je zopet odprl. Vseh politikov oči bile so obrnene na prestolni govor, češ, kako se bode Anglija izrazila osobito o egipčevskem vprašanju in o nemirih v Bosni in Hercegovini. A tej radovednosti nij zadovoljil prestolni govor, kajti glasil se je jako pohlevno in govoril le malo o Egiptu, o nemirih na jugu niti besedice nij bilo; poudarjalo se je posebno prijateljstvo s Francijo.

Iz Carigrada se poroča, da se je v Arabiji vnela vstaja in da se vedno bolj razširja. Poročila iz Bagdada pa poročajo, da vlada tudi mej kočniki na Evfratu veliko uporno gibanje.

Dopisi.

Z Notranjskega. [Izv. dop.] Vodnikova veselica v 5. dan t. m. v Starem trgu pri Loži zbrala je številno družbo od blizu in od daleč, z Rakeka, Begunj in Cirknice, katera slednja poslala je dve kopi vrlih pevcev, kateri so bili z domačimi pevci ves večer središče radovanja. Od bratov Hrvatov

bila sta navzočna g. Drag. Rački iz Prozida in dr. G. iz Čubra. — Veselica bila je jako lepa.

G. Resman govoril je slavnostni govor. Kakor mi je trdil sam, bil je z uspehom prav zadovoljen, kajti videl je, da ga je razumno občinstvo hvaležno umelo. In da bi naši ljudje tudi ubogali jedro govora, da morajo imeti svečana slavljenja naših pisateljev najprej to svrhu, da spoznavamo naše pesnike in pisatelje sploh, da jih študiramo, da podpiramo naše slovstvo . . . ! Mej počitkom napije g. R. Hrvatom in Jugoslaviji. Zlajci se dvigne v odgovor g. Rački. No, takšne govornike čujemo redko: vsaka beseda je užigala! In navdušenje prikipi na vrhunec, ko g. Rački znaten znesek položi na mizo predlagajoč, da se v veselji spomnimo naših spečih siromakov v starem Gorotanu, češ „mi in vi, Slovenci in Hrvati, imamo tukaj skupen interes in skupne dolžnosti . . .“ Malo časa in malo truda bilo je treba, da se je nabralo 32 gld. za dva in trideset iztisov „Mir-a“. G. Resman preskrbi, da se pošlje v zapuščen Gorotan „32 duševnih bajonetov v imenu ložke doline, da branijo naša prava, kinam gredó pred Bogom in pravičnimi ljudmi, da stražijo slednjo pedenj naše matere zemlje“. — Veliko živahnost privabila je dalje mej nami dobro obrobljena in premišljena napitnica g. Žebréta veteranu tukajšnjih dejanjskih rodoljubov, národnemu županu gosp. Schweigerju. In solza domoljubne rádoti zaiskrila je v očesih pri zahvali g. Sch., češ, „vse, vse kar sem storil za jezik svoj in za dom, bilo je vse le dolžnost, ker me je rodila na slovenskih tleh slovenska mati . . .“

In tako nam je tudi po odpočitku vsem le prehitro potrkalo belo jutro na okno. Razšli smo se z odkrito željo, da bode zdrava národna čitalnica in z obljubo, da se spet 12. t. m. vidimo v naši Cirknici.

Na konci naj omenjam še v čast g. Tomcu, da je bila kuhinja vzgledna in okusna, postrežba hitra in račun previden. Dorán.

Iz Rečičkega polja. (Gornje-savinjska posojilnica v Mozirji) imela je 2. t. m. svoj letni občni zbor. Sprejelo se je več predlogov, mej njimi predlog „šolam v Rečici, Nazaretu in Gorici po 10 gld., v Mozirji pa 20 gld. darovati.“ Hvala! — Dalje sprejel se je tudi predlog, izdava telju „Mira“ 20 gld. poslati, da naj 20 iztisov ovega lista bratom, Koroškim Slovincem po svojem mnenji razdeli. Živio! — Najvažnejši predlog, katerega je odbor stavil, je pa bil nasvet, „za znižanje obresti od oddanih posojil“. A žalibog, ta splošni nasvet nij bil sprejet, kajti predlog nekega uda, naj se obresti za oddana posojila na 10% samo udom (katerih je samo kaci 30), zniža, se je z velike večino sprejel, akoravno so se gosp. A. G., A. T. in J. T. krepko za nasvet potegovali, „naj se obresti tudi neudom znižajo“, kazajoč na re-

zervni fond, kateri je v teku 7letnega delovanja posojilnice na zelo visoko svoto 13.449 gold. 93 kr. narastel. — V imenu ljudstva izrekam ovim trem gosp. udom, ki so se za splošno znižanje 12% njih obresti zraven upisnine 2% krepko potegovali, najtoplejšo zahvalo! — Narodnjaki, udi posojilnice! spomnite se ubogega slovenskega ljudstva, pomagajte mu s tem, da mu proti nizkim obrestim denar posojujete, ker ako je ljudstvo materialno uničeno, uničeno je tudi za narodnost!

„Slov. Gospodar“.

Iz Divače 9. februvarja. [Izviren dopis.] (Steber nemškemu mostu do Adrije.) Dobro ti znano, dragi bralec, kako se godi z našim jezikom na železnocestnih postajah, sicer na slovenske zemlji, ako poprosiš vozni listek v naščini, le redko kje se ti ga da, da ne bi slišal oni ogromni — „was“.

Gospoda le-ta je večinoma „nêma“ slovenščini, za to pa skrbi v svojej veledušnosti, da bi se ti priučil njenega govora, da bi ne imela tolike sitnosti s tisto „kmetško špraho“; saj tako ali drugače mora jedenkrat prodreti nemščina v splošnem do jadranskega morja.

Res, Divača je prav v naravnem smeru nemškemu mostu v Trst, ona je tudi kot postaja prav debelo podčrtana in tu se da kaj napraviti, postavimo kakov krepak steber, kajti most le-ta mora imeti jake podstave.

Gospoda, višjega kroga, na tukajšnji postaji je večinoma „nêma“, ali recimo nemškega rodu. Sicer pošteni možje, ali to, sitnosti imajo „s kmetško špraho“. Da bi pa temu v okom prišli, si znajo pomagati.

Nij dolgo tega, da je prišel, ali mogoče pozvan bil, kdo ve, le-sem neki gospod onega zloglasnega „Deutschen Schulvereina“ in takoj se je skoro vsa ona gospoda upisala v omenjeno društvo. Nij čudo, čeravno na sivem Krasu; smer je taka, pa je. Le-ta gospoda nij vsa od severa, nekovi njih pripadajo baje stalnim — a to ne pticam.

Čemu pa so se upisali v to društvo? no veledušni so; oni znajo dobro, da blagajnica kraške metropolitte nij tako močna, da bi zamogla tolike remuneracije dajati učitelju, ki bi imel vsak dan jedno uro poučevati nemščine.

A temu društvu je baš namen one pridne učitelje, koji v šoli nemščino poučujejo, z denarjem pomoči.

Tako postavimo, da ko slovenski otroci šolo, domačo, dokončajo, tudi nemški govoré.

Saj mi je jeden onih gospodov pripovedoval, da moža, ki nemški ne umeje, se ne more voliti poslancem na Dunaj.

Tako — baje, pride čas, da bode vsaka vas svojega poslanca imela, a potrebne nemščine se bode uže doma v domačej šoli naučil.

➡ Dalje v prilogi. ➡

smehom k sebi v kabinet pozvala. Oblečena je bila v lehkó ali jako ukusno barè-obleko; rokavi so bili s špicami obšiti ter sezali samo do belih lakti; čez pas imela je širok opásek, a divni lasje padali so jej v debelih kitah čez tilnik. Vse na njej izraževalo je prijetno, srce omamljivo in nade vzbujajočo dobrohotnost — vse: blestenje na pol zatisnenih očij, mehka nemarnost jezika, nje držanje in vedenje. Peljala ga je v svojo prijetno sobo, kjer je po rožah in dišečih oljih duhtelo, prosila ga, da se vsede v naslonjač ter se njemu nasproti na nizek počivalnik na pol vsedla na pol vlegla, izpraševaje ga o njega potu, o življenji in delovanji svojega brata in vse na tako skromen in lep način! Videlo se jej je, da jo za svojega brata, katerega dozda v Neždanovljevej navzočnosti nikdar omenila nij, dobrohotno čuvstvo navdaja; iz njenih besed bilo je tudi zaključiti, da jej niso čuvstva, ki jih on goji za Marijano, neznana. Izrazila je nekakšno obžalovanje, toda ali obžaluje, da Marijana njegove ljubavi ne vrača, ali da si je on tako stvorenje izbral, to ostalo je nedognano. Videlo se je, da jej je največ ležeče: pridobiti si Neždanovljevo zaupanje in prisiliti ga, da se proti njej ne obnaša tako divje. De-

lala se je, kakor da mu celo zamerava, da je o njej tako krivo misliti mogel.

Neždanov je poslušal in sem ter tja polno občudovanja nje roke in ramena pogledal, časih tudi na rožnata ustna in mehko tresoče nje dolge lase . . . ali polahkoma izpremenilo se je to čuvstvo v neko drugo, sicer tudi vznemirjajoče ali tem slajše; kako bi si bil on misliti mogel, da se more tako imenitna, krasna dama, takšna aristokratinja za njega, priprostega dijaka, zanimati; in ne samo, da se je zanj zanimala, celo koketirala je malo z njim. Vpraševal je samega sebe, kaj neki to znači? — odgovarjal si pak nij, tudi do odgovora nij mnogo stalo. Ona začela je govoriti o Kolji ter dejala, da si je zavoljo dečka uže zdavnaj želela, kakšnemu učitelju se približati, da z njim ozbilneje o njegovem mnenji glede odgoje ruskih otrok govori. Čudno je vsakako bilo, da se jej je ta želja kar tako najedenkrat vzbudila. Valentini Mihajlovni nij bilo do tega, da se z Neždanovom razgovarja, nego obšlo jo je telesno poželjenje tega neukretneža videti klečečega pred sabo . . .

Ozrmo se malo v preteklost. Valentina Mihajlovna bila je hči nečega neimenitnega generala jako

slabih darov, s samo jedno dekoracijo na prsni — in neke vrlo prebrisane Malorusinje, ki se je, kakor mnogo njenih zemljakinj, zelo najivno, da ne rečem glupo delala, kar je pa povsod v svojo kori-t upotrebiti mogla. Starši Valentine Mihajlovne nijso bili bogati ali posrečilo se jim je, da so svojo hčer pripravili v zavod za plemenitaške gospice, ki je tedaj pripadal Smolna-samostanu. Tu so jo smatrali za republikanko, ali bili so vender z njo zadovoljni, ker se je jako marljivo učila in se vzorno obnašala. Zapustivši zavod, živela je s svojo materjo pri svojem bratu, ki se je bil na kmete preselil, oče je bil mej tem umrl, v sicer čednem ali jako mrzlem stanovanji, kjer se je v zimi moglo videti diih, prišedši iz ust. Iz ekonomističnih uzrokov se nijso iz nje preselili; Valentina Mihajlovna je celo rekla, da se jej zdi, da je pri njih doma ravno tako, kot v cerkvi. Hrabro prenašala je zlo neugodnega, žalostnega položaja. Po značaji bila je jako potrpežljiva in s pomočjo svoje majke mogla si je vsa svoja nekdanja poznanstva vzdržati; povsod je bil o njej govor, celo v najvišjih krogih, in imenovali so jo vrlo ljubeznivo, izobraženo in čudoredno devojko. Marsikateri se je hotel oženiti z njo in ona izbrala si je tajnega svetnika

Deklica pa bode v krčmi gospodo od severa v nemščini nagovarjala, a kmet naš ne bode več v „kmetskeji šprahi“ povpraševal po železnocestnih listkih.

Srečen učitelj divaški! Doleteti me je imela velika sreča, ogromna pomoč.

Čujte! bil sem neki večer v krogu višje te gospode. Tukajšnji g. postajni načelnik, pošten mož, ali Nemec, me nagovori ter mi ponudi 200 gold. podpore, da bi poučeval nemščino v šoli. G. načelniku je znano, da se v Divači dosti potrebuje.

Omeniti moram, da tedaj je bil tu še le pričetek razglasovanja tega društva.

Tako sem mu le odgovoril, da naj mi da odloga, da reč premislim. Namen mi je bil, da bi v tem času še kaj natančneje poizvedel, kateri so se upisali in kaj vse nameravajo. Mislil sem si tudi, o svojem času me gospod uže še poprosi in tedaj mu jasno odgovorim; a ker pa tega nij še do sedaj storil, ne vem iz kakšnega uzroka, čas pa hiti in nekateri gospodje naše stranke bi me radi pikali, da hočem poučevanje nemščine po kolikošnem tajnem načinu prevzeti, češ, da se naših novih bojim; naj mi bode torej tu dovoljeno povedati našej nemški gospodje, a s tem tudi drugim: da kot Slovan, ter držoč se pedagogičnega načela sem nasproten onej ponudbi, ter nemščine v pouk našim otrokom po nikakem ne prevzamem.

Omeniti tudi moram, da se je ona gospoda izrazila, ako jaz ne prevzamem nemščine, delali bodo na to, da pride drug učitelj, kateri se temu ne bode protivil.

Torej ako se dobi koji kolegov — lepa podpora 200 gld.

Nemško gospodo pa bi poprosil, ako so tako veldušni, naj dajo 100 gld., da bi se vrt napravil, a družih 100 učitelju v nagrado, da bi kedaj pokazal, kako se kakovo drevesce ucepi.

Tukajšnji otroci so večinoma kmetski in na voljo trem ali štirim ne morejo vsi ostali trpeti škode glede potrate časa. Tudi ne vem, če nastopi koji v srednje šole, in če tudi, ljudska šola ne sme in ne more biti podlaga tujčevji peti t. j. srednjim do sedaj nemškim šolam.

Gospoda si bode uže drugje morala iskati stebra za nemški most do Adrije — kajti mi smo mi, a — vi ste vi.

Kristij Bogatec,
učitelj.

Iz Istre [Izv. dop.] Nekateri merodajni domoljubi primorski in istrski naprosili so nas, naj članek „iz Poreča“, ki ga je bil list „Sloboda“ v št. 144. minolega leta obelodanil, tudi slovenskemu občinstvu priobčimo kot dopolnitev one polemike, katero je lani tržaška „Edinost“ začela zaradi dija-

Sipjagina, kateri se je bil v njo strašno zaljubil... On je videl, da ne dobode nikjer in nikdar takšne žene. Ona bila je razborna, ne zlobna... prej dobrosrčna, po naravi neobčutljiva... nij mogla misliti, da more proti njej kdo hladnokrvn ostati! V oblasti imela je ono neposnemljivo gracijo, ki se le pri takšnih lepih samoljubkinjah nahaja; v tej graciji nij niti poezije niti pravega čuvstva; ali v v tej graciji je neka miloba, simpatija, — da, celo nežnost. Samo ugovarjati se tem samoljubkinjam ne sme: one se vladeželjne ter ne trpé tuje samostalnosti. Ženske, kot ta Sipjaginka, vznemirijo mlade neizkušene in strastvene narave, a one same ljubijo redno, mirno življenje ter se ne ogrejejo za nič. Njim nij težko svojo krepost varovati — one se ne vznemirijo; večna želja pak, velevati in dopadati, prouzročila je pri njih neko gibčnost in živost: volja jim je neizpremenljiva, a ves njihov vpliv proizvira časih jedino le iz te železne volje. Težko je možu se zadrževati, ako vidi, da tako čisto, neoskrunjeno, deviško stvorenje navdaja sladko čuvstvo poželenja; vedno čaka in čaka trenutka, da led skopni; ali kristalno čisti led le blišči — ne skopni pa ne — nikdar ga nij mogoče skaliti.

(Dalje prih.)

kov po poreškem škofu dr. Glavini v Koper poslanih. Z majhnimi izjemami glasi se tako-le:

Poreški stolni kapitelj ima šest kanonikatov. Mej temi sta dve dostojanstvi in štirje jednoini kanoniki. Mesto jednega jednoinega kanonika je skoro vedno prazno. Bržčas za to, da si ostali kanoniki njegove dohodke mej seboj delé, ker je bilo tako tudi takrat, ko pomanjkanje duhovnov v tej škofiji nij bilo še tako čutljivo. Res je, da peteri kanoniki tudi dolžnosti šestega opravljajo. Nam je sicer vse jedno: povrnejo li oni tiste male krajcarje, kateri po odšteti troških za njihov trud še ostanejo, tako zvanemu verskemu zakladu ali ne; na to naj vlada gleda. Dostavljamo le to, da bi se v sedanjej draginji, ako bi tudi šesti kanonikat razpisan bil, drugi duhovniki zanj gotovo ne pulili, ker zavoljo njegovih pičlih dohodkov bi komaj dostojno živeli.

Kapiteljske, kakor sploh vse tukajšnje kanonike imenuje Njegovo veličanstvo svitli cesar. C. kr. vlada v Trstu pri tem ne gleda na drugo kot: je li predloženi zvest državljani in kakovo je njegovo politično življenje. Na druge sposobnosti in zasluge dotičnega pa ona ne gleda, ampak prepušča v tej reči vso odgovornost škofu predložitelju. Od tega torej odvisi: hoče li imeti on v svojem svetu po vzgledu rimskega senata, značajne, poštene in učene može.

Kako je bil mil. g. dr. Glavina srečen v predlaganji novih kanonikov in ali se more njegova volitev iz verske strani odobriti, to prepuščamo zdravej sodbi bralcev.

Povemo najprej, da te rane odkrivamo zato, da se ozdravijo, ker zakrita rana se ozdraviti ne da; ter da se v prihodnje ne delajo več take poskušnje tam, kjer se ima računati s poznatimi številkami na korist božje slave. Sedaj k stvari.

Pri tukajšnjem kapitelju bil je letos imenovan nov kanonik, dva sta bila pa promovirana na višjo čast in dosledno tudi na večje dohodke. Govori se, da je bilo za vsa tri mesta sposobnih natecateljev. Novoimenovani kanonik je Ivan Pasante, Porečan. Delal je nekaj malo let do zdaj v škofijskeji pisarnici. To je jedini duhoven v škofiji, kateri v težavnej službi dušnega pastirstva nikdar nij bil, ne na deželi, kjer je naš duhoven v vročih poletnih dnevih z razno živino vodo iz lokve piti prisiljen, in tudi ne v mestu. Kakovih zaslug si je torej nabral za to odlično, mirovini podobno mesto? Kako bode modre svete dajal škofu v rečeh spadajočih v področje dušnega pastirstva tisti, kateri živé pod očetovo streho, nikdar še najmanjšej nevarnosti izročeni nij bil, torej popolnem brez vsega izkustva? Kaj naj govori v zboru modrih (!) tisti, ki je navajen po poreških ulicah glavo visoko nositi, Juntini gospodi namigavati, v nežnih čevljkah stopati, ter šopiriti se pri polnej škofovej mizi?

Ako se tudi drugod boječej mladosti taka čast podeli, so to navadno doktorji bogoslovja, torej tudi tacega preudarka vredni. Trdijo pa nekateri, italijanskega mišljenja, da je ta mladič učen; mi mu tudi tega priznati ne moremo — dasiravno vrle zmožnosti tudi pri nasprotnikih radi vidimo, — ker za njegovega kancelarstva bila mu je največja slast: napisati v raztegnenih stavkih kakovo grajo ali pa sestaviti kakovo opazko do višjih svetnih oblastij in še to, kakor smo zvedeli, jako nesrečno. Branijo ga, da zna več jezikov in zato je — učena glava. No, mi vemo za gotovo, da hrvatskega ne zna, in da ga naši duhovniki v svojih sestankih s pohrvaćenim priimkom „gospodin Potezulic“ sarkastično imenujejo.

Drugi na višjo čast, namreč dekansko promoviran, je preč. g. Ivan Cleva (Kleva), bivši dozda kanonik pri istem kapitelju. On je bil več let v škofijskeji pisarnici in iz potrebe, da ne rečem iz sebičnosti, naučil se je hrvaščine, da si ravno jo je uže iz mladih nog, kot rojen Bubanec, govoril. Za to dostojanstvo oglašil se je bil tudi tukajšnji najstarejši kanonik preč. g. Angelini, katerega hvalijo, da je najučenejši duhovnik v škofiji, ali da žalibog nij lepega vedenja. Vprašamo, sine ira et studio, ali je preč. g. Cleva lepšega? — Rekli bi lahko, da po sodbi cele škofije in po želji vseh poštenjakov

zaslužil je to odlikovanje stari kanonik imenovanega kapitelja Mikula Pajalić. Kakor smo se prepričati mogli, je njegovo vedenje ne le v okolici, ampak v samem Poreču skozi 30 let duhovna vredno, da, ono je uzorno. Zakaj ga torej prevzvišeni biskup Glavina nij predlagal? Kanoničnega prava se nijmo učili, vendar naj nam bo dopuščeno, kojo reči. Vidimo, da naše svetne oblasti, tudi na najvišjem mestu nijso družega, kot izvrševalci postave; ravno to, mislimo, morale bi biti še z večjega uzroka tudi cerkvene oblasti ali škofje. Njihova skrb bi morala biti, da se izmej enakih na višjo čast povzdigne tisti, čigar preteklost je v redu in brez madeža tudi pred licem nasprotnikov; kateri so vzornega vedenja, da si ravno nijso, po škofovih besedah, svitla luč v znanji. Res je, da imajo škofje svoje pravo, ali pri tem imajo tudi svoje dolžnosti in odgovornosti, da pred poštnim svetom ne morejo delati brez nevarnosti, kar jih je volja ali celo, da pri njih „stat pro ratione voluntas“.

Ali se je prevzvišeni Glavina ravnal po nagnenji svojega srca, ali je pritiskal na njega zunanji vpliv od Junte ali od katere si bodi strani, moral bi vendar trikrat poprej premisliti, nego vzornega kanonika Mikula prezreti. Kaj naj si v tem slučaju o prevzvišenem Glavini mislimo? Ali ne priča to očitno, da se v njegovo nepristranost verovati ne sme? Kam to pelje si intra et extra Iliaca moenia peccatur?

Dvomimo, da bi se bil imenovani prečastnik v konzistoriji pregrešil ter branil to, v čem prevzvišeni biskup in njegova svojat vidi le znamenja puntanja pri nekaterih duhovnih. Sami duhovni namreč pripovedujejo nam, ko škofovo palačo zapustijo, da jim Prevzvišeni ostro prepoveduje pečati se v katerekoli volitve ali celo v politiko (sic!).

Rekli smo, da zelo dvomimo, da je prečastni Pajalić vstal proti krivemu mnenju našega vladike s temi-le besedami: „Prevzvišeni in Prečastni vladika, znate, da je duhoven državljani in kot tak ima do države svojih dolžnostij in svojih pravic. Ako prve vestno spolnuje, nihče ne sme ga ovirati v uživanji drugih, ker stoji pod obrambo postave. Z veljavo duhovenstva tudi vaša veljava, Prevzvišeni, raste; s ponižanjem duhovenstva, tudi vi ste ponižani. Omejite mu slobodo, stisnite ga v spolnovanji njegovih političnih pravic in sicer nečem reči, kakovim ljudem za ljubav, vzeli ste mu njegovo veljavo in vpliv na gori in doli. On je tedaj jednak prisarju, kateri piše po danej zapovedi, če je tudi grešno in očitno zoper njegovo prepričanje. Prašam, kdo se je kdaj predrznil zatožiti nam pred postavo le jednega duhovna, da je puntar?“

Ako so ajdje v rimskeji državi kristjane puntarje imenovali, ker so le ti hoteli utešiti nekatere nečloveške naredbe, ter v širokem rimskem cesarstvu za vse jednake pravice upeljati želeli, ako so torej na isti način nekateri moderni ajdje v Istri — le z blagoslovljeno vodo obliti — zlasti po mestecih, da si še nadalje svoje mastne plače ohranijo, vam, katerega iz slepe, strankarske strasti krivično zatožili, to naj se vaša Prevzvišenost vglada v Irske škofe. Ti, polni sv. ognja delavne ljubezni božje do ljubljene naroda, kateremu, dasiravno potlačenemu, si štejejo v čast biti pastirji, obsojujejo prenapetost, branijo pravičnost. Hrvatsko pleme v vašej vladikovini ne uživa tega, kar mu po Bogu in po cesarskih postavah gre in kar drugo, italijansko pleme uživa. Torej, ako se malo številce duhovnov, kateri svoje vzvišene duhovske dolžnosti vestno spolnujejo, tudi za svoj narod postavnimi sredstvi poteguje, je v tem hvalevredno. In ker so ti brezmadežnega življenja, branijo njim izročeno čedo volkov razdiralcev z jednako gorečnostjo, kakor tudi njih pravice. To malo številce izbaja pa ravno iz najnižje vrste naroda, ter čuti z narodom dobro in slabo, ker z narodom in mej narodom živi ter predobro vse narodove nadloge in reve pozna; posvojem poklici ima pa skrbeti za narodovo časno in večno srečno, kar tudi vestno spolnuje.

Ponavljamo, da je prečastiti Mikula težko tako govoril in zavoljo tega v nemilost padel. Od druge strani pa izrazujemo o njem svoje mnenje, da, ako

nij za nas, in tudi zoper nas, ko je gosp. Cleva ne majhen naš nasprotnik — (zato morebiti tudi mitre pričakuje!)

Ključ cele akcije v pomoviranju treba je iskati pa v tem, da Prevzvišeni gleda le na to, koliko je v katerem italijanskega duha. Zato se je pa, kakor čujemo, v mnogih omajalo tisto njemu potrebno zupanje, katero mora vsak cerkveni poglavar uživati pri svojih podložnih. Še slabše je pa to, da ima njegova nepravilnost slabe posledice za isto sv. vero in moralo, kar nam ravno imenovanje preč. g. Cleva dokazuje.

Odkar je namreč omenjeni kanonik Pajalič uvidel, da poglayarji pri promoviranjih nobenega ozira na vzorno vedenje ne jemljejo, začel se je on ne le po človeško togotiti, nego je faktično pokazal, da on za Prevzvišenega mara in ne mara ter neče več v konzistorij hoditi. In še tisto malo kanonikov, ki vsak dan večkrat na koru „odpusti nam naše dolge“ molijo, se malo prijazno gleda. — Razume se samo ob sebi, da take stvari pridejo mej svet, kateri potem s prstom kaže: glejte, kaj je duhovščina, kaj so rudečevratniki! In ravno zato, prevzvišeni Ivane, ne tožite, da zlasti po mestecih vera peša, da ljudje za sv. zakramente ne marajo, kratko: da bi se sem ter tja mogle cerkve zapreti. Kdo je temu največ kriv? Naše istransko ljudstvo pravi: od glave riba smrdi!

Ako sv. vere razširjati ne moremo, ohranimo vsaj to, kar smo podedovali ter ne kazimo in ne delajmo nevarne predstave: ta je Taljan, ta je Hrvat, pa bo dobil boljši faro ali kanonikat. Mi nismo despoti in gospodarji, ne delajmo se torej smešne, da iz narodnostnih vzrokov nekatere obdarujemo, druge kaznujemo, ampak bodimo „servi et dispensatores fideles.“

Kar se konečno mnogoletnega preč. Mikule tiče, mi mu po evangelijsko in prijateljsko svetujemo, da se svojega poprejšnjega dela zopet poprime: da obiskuje konzistorij, ako se tudi na njegov glas ne pazi ter da še z večjo prijaznostjo sprejema tudi mlajšega odlikovanega brata in tako moralično pokaže, da ima še v spominu, kar je kot župnik v Taru svojemu ljudstvu izpred altarja govoril: „pre dragi bratje, Tarci, niso le farizeji bili pobeljeni grobovi; tudi mej vami jih je. Vaša slaba dela in nepostavnosti so temu priča. Le nekaj časa smejo plavati v slasti rudeči Gavani; le nekaj časa morejo v svilo oblačiti se njegove Jezabele; ne prevzetneži, ne pijanci, ne zvijačni Ahabi, ne mehkužni Nabuhodonozorji se bodo vedno veselili. Pride primerno plačilo.“

Zato, preč. Niko, držite se svojega nauka. Vi dobro veste, da se tukaj vse ne preudari in ne plača. Vi ste znan kot bogaboječ in bogoljuben duhoven; zoper vas ne more nihče nič slabega reči. To naj vam zadostuje. Pohvalna spričevala naj se le dajejo tistim, kateri jih ne zaslužijo. Da so vam tudi dekanat dali in ž njim vaše dohodke za 100 gld. povišali, vi bi to svotico malo časa uživali, ker vsled težavne službe na Vodnjanski vaše utrjene kosti vam dolgega življenja več ne obetajo. Umirite se torej in prosite sv. Duha, da se za ozidjem uradne oblasti ne potiskajo v kot dosledno tudi sami rojeni vzorni duhovni na žalost dobrih in na škodo sv. vere.

Preidimo zdaj na tretje promoviranje, katero je prineslo prepozituro preč. g. Dominiku Sillichu, bivšemu dekanu imenovanega kapiteljna. Ta starček zna nekoliko tudi „naški“, v naravnem oziru pa nij na najboljšem glasu, ker se tukaj jednoglasno pripovedujejo o njem nevšečne reči, katere so se godile ob času izpraznjene biskupske stolice, ko je on kot škofov namestnik upravo vodil. — Povemo pa naprej, da naj nihče ne misli, da smo predržni, ako temne in davne stvari odkrivamo in da navedenih dejanj s prostim tajejem nihče vreči ne more, ali pa, če bi se hotel kdo opravičevati, da bomo vzeti za veljaven dokaz tiste ostarele fraze: to je na tolcevanje — to je gola laž! —

Ako preč. g. Sillich (Silič) uže iz rečenega stališča ni bil vreden prve časti za škofovo, gotovo jo je še menj zaslužil z znanstvenega. Mimogrede bodi omenjeno, kar je tukaj znano, da kapiteljski

prošt moral bi biti doktor v bogoslovju, kakešnega naslova pa v poreško-puljske škofiji nij. V tem oziru bilo bi bolje, da se je ona združila s tržaško. — Ako ga je torej sv. Rim od te zahtevane kvalifike oprostil, moral jo je z denarjem nadomestiti, kakor se to od njegovega prednika pravilno izpečuje. — Kaj morejo veljati pred svetom taki dostojanstveniki, katerih ne lepša ne krepost, ne znanje? — Če škofija nijma še za tako čast sposobnih mož, ne bo jih tudi tako hitro imela, kajti tista kopica mladeničev, katera se v italijanskem duhu in mišljenju v Kopru odgojuje, ne odlikuje se v naukih nikakor tako, da bi v tolikej meri podpore zaslužila, kolikor jo uživa. Konečno prašamo še: kaj naj pričakuje cerkev, kaj naš narod od teh treh promoviranih kanonikov, kateri sedijo našemu škofu na vratu — in naj se oni imenujejo trifolium nobile ali ignobile v vinogradu Gospodovem? Ali se je pri njih predloženju gledalo na verske ali italijanske interese, o tem naj sodi občinstvo. Rekli smo, da se nam ne more očitati nemarnost v rečeh naše cerkve. —

Domače stvari.

— (Vabilo k LIII. odborovej skupščini „Matice Slovenske“) v ponedeljek dne 13. februarja t. l. ob 5. uri popoldne v Matičnej hiši na Bregu. Dnevni red: 1. Branje zapisnika o LII. odborovej seji. 2. Naznanila prvosedstva. 3. Tajnikovo poročilo. 4. Poročilo književnega odseka o prejetih spisih in o knjigah za to leto. 5. Poročilo gospodarskega odseka. 6. Razprava o sklepih in naročilih poslednjega občnega zbora, posebno gledé preuredbe društvenih pravil. 7. Razprava o poročilih in predlogih za letošnji redni veliki zbor. 8. Posamezni nasveti.

— (Gospod vitez Schneid pl. Traunfeldski,) državni poslanec ljubljanskega mesta je, kakor se nam iz Gorice poroča, uže toliko okrevaj, da se more vsak dan za nekoliko časa pejsati po prijaznej goriški okolici. Izgubljeno zdravje začinja se mu polagoma vračati, k čemur razen skrbnega zdravnika pomorejo tudi prekrasni pomladanski dnevi, kakoršne ima Gorica. — Mi se o tem sporočilu prav iz srca radujemo in želimo, da bi gospodu vitezu kaj kmalu bilo mogoče stopiti zopet v politično arenó kot borilec za pravice našega naroda.

— (Za Sokolovo maskerado) razpošiljajo se uže vabila. Ker se slednja izročujejo le odličnim osobam, nadejati se prav izbranega občinstva.

— (Debeli četrtek) dne 16. februarja t. l. priredi čitalnični pevski zbor sijajno besedo v čitalnični dvorani na korist pevske blagajnici. Spored: 1. N. Stoos: „Junaci na ples“, polka — zbor (nov). 2. A. Nedvčd: „Luna sije“, zbor in tenor solo, (g. J. Medén) (nov). 3. * * * „Jedno „za lármo“, g. P. Kajzel. 4. Suppé: „Ljubezen in policija“, komičen zbor, spremljan z glasovirom, nakovali, zvonom in bobnom (nov). 5. * * * „Cilinder in klobuk“, komičen dvogovor (gg. Mejač in Petrič). 6. Verdi: „Un ballo in maschera“, scena in zbor; samospjev poje g. J. Meden. 7. F. Stegnar: „Kitajska“, šaljiv čveterospev, pojo 4 Kitajci iz Hong-Konga. 8. V. Mazánek: „Že ženó ga Tineta“, moški zbor z godbo na mrlotinkah in turškim bobnom (nov). 9. Loterija. 10. Ples. Na glasoviru spremlja iz posebne prijaznosti g. Josip Maier. Mej posameznimi točkami in pri plesu svira gledališka godba. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina: a) za ude čitalnice in Sokola: osoba 50 kr., b) za neude: osoba 1 gld.; družine treh osob po 2 gld. Vsaka osoba dobi pri vstopu jedno številko za loterijo brezplačno. Pevski odbor.

— (Ljubljanski fjakarji) imeli so pretekli četrtek v čitalnični restavraciji svoj ples, kateri ima to posebnost, da se prav za prav začinja še le ob enajstih in da je še le o polnoči zbrano vse občinstvo. Plesalo se je prav pridno, zabava je bila prijetna in vesela, fjakarji s plesom zadovoljni, — krčmar pa tudi.

— (Novo železniško štacijo) odpre južna železnica v Grobelnem mej Ponikvo in sv. Jurijem.

— (Porotniki.) Za porotne obravnave, ki se pričó dné 27. februarja, izžrebani so naslednji gospodje kot glavni porotniki: Pohl Albert, trgovec v Ljubljani; Tolszzi Toma, posestnik in trgovec v Čevicah; Perdan Ivan, trgovec v Ljubljani; Bernad Ivan, hišni lastnik v Ljubljani; Klein Anton, lastnik tiskarne v Ljubljani; Burger Ivan, posestnik na Visokem; Spinar Karol, umirovljeni c. kr. stotnik v Ljubljani; Luckmann Josip, trgovec v Ljubljani; Pretner Anton, posestnik v Ljubljani; Šantel Franc, hišnik v Ljubljani; Korencan Valentin, posestnik v Naklu; Lapajne Štefan, trgovec v Idriji; Kunstl Fran, hišnik v Ljubljani; Zupančič Fran, hišnik v Ljubljani; Pajk Adam, umirovljeni c. kr. obrist v Ljubljani; Suštaršič Fran, trgovec na Rakeku; Škrbinec Jakob, hišnik v Ljubljani; Vilhar Ivan, hišnik v Ljubljani; Ogorelec Vinko, posestnik v Škofelci; Javornik Toma, usnar na Vrhniki; Kunaver Ivan, posestnik in gostilničar v Dravljah; Hörman Valentin, hišnik v Ljubljani; Hafner Ivan, gostilničar v Spodnji Šiški; Kumar Ivan, pek in gostilničar v Kranji; Didak Gustav, oficijal kranjske hranilnice v Ljubljani; Suhadolnik Fran, posestnik in gostilničar v Borovnici; Kecel Ivan, posestnik in trgovec v Kamniku; Günzler Maks, hišnik in agent v Ljubljani; Miklavc Rudolf, trgovec v Ljubljani; Zadnikar Valentin, hišnik v Ljubljani; Črmak Ivan, hišnik in inženir v Ljubljani; Čik Jakob, hišnik v Ljubljani; Peternel Albin, oficijal v Ljubljani; Debevec Andrej, posestnik v Ljubljani; kot namestniki: Šarabon Ignacij, hišnik; Matijan Jakob, pek; Jerman Ivan, hišnik; Pugelj Jurij, branjevec; Krmar Karol, mizar; Kunaver Fran, hišnik; Goljaš Ivan, marketendar; Mühleisen Artur, hišnik; Čopič Mihael, hišnik in gostilničar, vsi iz Ljubljane.

— (Mariborska posojilnica) narodna je dovoljena in prične svoje delovanje dne 14. februarja t. l. Denarje izposojuje po 7°/o.

— (Podpora Bohinjcem.) Včeraj uže smo omenili, kako napreduje sirarstvo v Bohinji in posneli nekatere črtice v pregled iz „Novic“. Omenili smo tudi, da se zida novo poslopje za vzgledno sirarstvo, a da dovršeno še nij in da v te dovršitev potrebujejo vrli Bohinjci podpore. Denes pa nam je došlo poročilo, da je ministerstvo za poljedelstvo privolilo Bohinjcem za vzgledno sirarno in v prospeh sirarije 500 gld. podpore.

— (Iz Vrem) se nam piše 9. febr.: Tukajšnji rodoljubi napravili so 5. t. m. besedo v prid šolske mladine. Vse točke sporedove so se izvršile na občno zadovoljnost, osobito pa gledališna igra, v kateri sta sodelovala tudi dva vremska učenca. Za točno izvršitev se je zahvaliti osobito g. nadučitelju Kalinu, ki se je mnogo potrudil za rodoljubno blago stvar. Žalilo nas je le, da nismo videli navzočnega učitelja g. Bajca ter smo morali slišati o nekem razdvoji mej njim in g. nadučiteljem. Mi želimo, da bi zavladata zopet sveta sloga mej njima v blagor ondešnje šolske mladine in naroda ter jima polagamo na srce laški pregovor, ki pravi: La più nobile delle vendette è il perdono! Po besedi bil je živahen ples.

— (Krajni šolski svet v Gornjem gradu) preložil je iz različnih vzrokov uže napovedano veselico od 12. na 19. t. m.

— (Železniško postajo) baje nameravajo napraviti na Rudolfovej železnici pod Radovljico. Prostor za to postajo se je baje uže odmeril. Na tej postaji izstopati bi mogle le osebe in bi se tako prihranila Radovljčanom in drugim tujcem pot iz Lesec do Radovljice.

— (Iz Šoštanj) se nam piše: V nedeljo dne 12. februarja t. l. ob 1. uri popoldne bode tukaj shod zaradi stavljenja železnice Celje-Spodnji Dravburg, h kateremu so se specijelno povabili vsi na tej progí ležeči interesi, kakor okrajni zastop, občinski zastopi, veliki posestniki itd. Zanimanje je vsestransko veliko, torej je pričakovati mnogobrojne udeležitve.

— (Slovensko literarno društvo na Dunaji) ima v ponedeljek 13. februarja v Kaiserjevej gostilni „zur heil. Dreifaltigkeit“ III. Ungar-

gasse 27., začeni ob 8. uri zvečer svoj 6. redni zbor z naslednjim dnevnim redom: 1. prečita se zapisnik poslednjega občnega zbora; 2. „Dve gospodinji“, novela, bere g. Š—č; 3. Slučajnosti. — Vse gg. ude in prijatelje društva vabi k temu zborovanju prav prijazno odbor.

— (Po zimi otavo kosijo) v Komarniku pri sv. Lenartu v Slov. goricah, ker je prej niso mogli.

— („Kres“), leposloven in znanstven list izhajajoč v Celovci 2. leto pod uredništvom dr. J. Sketa prinaša v II. številki za mesec februar naslednjo vsebino: Anton Koder: Zvezdana, roman (dalje). — Lujiza Pesjakova: Pesni 1. 2. 3. — S. Gregorčič: Kelih življenja, pesen. — Pavlina Pajkova: Mačeha, novela (dalje). — Y: Nočna poroka, balada. — M. Tonejec: Predice na Gorenjskem. — T. Turkuš: Prijatelju, pesen. K. Glaser: Slovanske Benetke-Spreewald. — Vinko Borštner: O telegrafskih vremenskih poročilih (dalje). — V. Kermavner: O pesništvu v občeh (konec). — Krek: Polyfem v narodni tradiciji slovanskej. — Trstenjak: Zgodovinske črtice o nekdanji provinci: Windischgraz. — Drobnosti. — „Kres“ velja za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj. Zakon o davku na petrolej vzprejel se je v tretjem branji s 154 glasovi proti 133 glasovom. V odseku za reguliranje kongruje (plače za duhovnike) predlaga poročevalec grof Clam, naj se v Štajerskeji, Koroškeji in Kranjskeji povišajo plače za župnike v glavnih mestih na 1000 gld., v mestih, broječih čez 5000 duš in v kopeljskih na 800 gld., v drugih krajih na 700 in 600 gld., za kaplane pa na 400, 350 in 300 gld. Včerajšnja velika večina glasov za česko vseučilišče in posredno za vlado v gosposkeji zbornici je prouzročila splošno začudenje in vpliva na ustavoverno stranko deprimirujoče.

Carigrad. Depesha sultanova poslana Kedi razpravlja zadnje dogodbe, priporoča previdnost, ohranitev reda in spoštovanje mejnarodnih financijalnih konvencij.

Petrograd. Vseučilišče v Charkovu se je zaprlo zaradi baje nepolitičnih dijaških neredov.

Društvena vodstva domoljubnega gospijskega društva in domoljubnega deželnega pomočnega društva za Kranjsko objavljata naslednji

poziv „Avstrijske družbe rudečega križa“:

„Naša vrla vojska, katera biva na zemlji vstaveš, da tamkaj z orožja oblastjo pridobode veljavo časti monarhije in spoštovanje zakonov, razpostavljena je v mrzlem pogorskem podnebju, opravljajoč težavno službo, vsem nezgodam vremenskim noč in dan.

Da se ohranijo zdravi vojaki, potrebovali bi najbolj tople spodnje obleke, barhentovih ali flanelnih telovnikov, volnenih rokavic in nogavic, zapestnikov ali ščitljev in kamašen.

Vodstvo družbe „Rudečega križa“ smatra, da je njemu dolžnost, kar more služiti v olajšilo bratov naših v cesarskeji vojni, naznanjati nemudno ljudem, in ker se vsestranski javi gorko sočutje o naši cesarskeji vojski, v katere sredi stoji cvet naše mladine, nadejamo se trdno, da je le potreba tega opomina, da s prostovoljno pomočjo „Rudečega križa“ pomore, svojo domoljubno in humanitarno dolžnost izpolnjevati.

Obračamo se zatorej s toplo prošnjo do svojih someščanov, zlasti do blagih gospé avstrijskih, da zgoraj omenjene predmete pošljejo čim brže bolje na razpolaganje „Rudečemu križu“, in jih oddade „materijalnemu glavnemu oddelku št. 1“, Gospodske ulice šte. 6., oziroma magacinom dotičnih deželnih in gospijskih pomočnih društev.

S temi darovi pride se v okom nebrojnim bo-

leznim, in tako, ker ostaje vojska zdrava, stori se tej velika usluga.

Na Dunaji, 5. dne februarja 1882. l.

Darove vzprijemljejo za domoljubno deželno pomočno društvo društva prvosednik c. kr. vladni svetnik Emil vitez Stöckl, (Mestni trg šte. 2., II. nadstropje) in trgovinske zbornice tajnik Ivan Murnik, in za domoljubno gospijsko društvo se oddaje v društvenem magacinu (v poslopji deželne vlade, o čemer je vprašati vratarja), od koder se imajo pošiljati po ukazu glavnega vodstva dalje.

V Ljubljani 8. dne februarja 1882.

Vodstvo domoljubnega deželnega pomočnega društva za Kranjsko:

Dr. Stöckl,	Ivan Murnik,
prvosednik.	tajnik.
Vodstvo domoljubnega gospijskega pomočnega društva za Kranjsko:	
Celestina Schiffer,	Marija bar. Wurzbach,
prvosednica.	prvosednice namestnica.

Razne vesti.

* (Česki velikoposestniki.) Vsi velikoposestniki na Českem plačujejo 3,167,771 goldinarjev davka; od tega davka pripada 34 % na posestnike fidejkomisov, 12.5 % na posestnike alodijalnega sveta, 53.5 % pa na velikoposestnike sploh. — V prvem oddelku je 56 volilcev, v drugem in tretjem pa 490. — Ker imajo velikoposestniki česki v državnem zboru 23 zastopnikov, pride za vsacega zastopnika 137.729 gld. davka in 24 volilcev. — Po predlogu poslanca Zeithammerja naj bi se zadnji oddelki velikoposestnikov delil v pet volilnih okrajev in sicer v okraj Karolinenthal s 87 volilci, v okraj Budweis s 118, Plzen s 126, Mlada Boleslava s 75, in Chrudim s 84 volilci.

* (Česko prebivalstvo.) Kot v Avstriji sploh, tako je bilo še posebno na Českem v prvi polovici lanskega leta v primeri s pretečenimi leti, do leta 1876, največ porok, mej tem ko jih je bilo v ravno tistem času lani najmanjše rojenih; število umrlih pa je bilo primeroma veliko, in sicer po sebnostem zaradi pogostih epidemij bolezni. Porok je bilo lani od 1. januarja do 30. junija 23007, druga leta od 20800—22700; rojenih je bilo lani v tem času 106.548, druga leta od 106.500—112.400 umrlo jih je 91.140, druga leta od 74.400—93.500

* (Samoumori.) Na Dunaji se je usmrtilo pretečeni mesec 17 oseb, izmed teh 15 moških in 2 ženski. Izmed teh se jih je 8 obesilo; 5, izmed teh 2 ženski, si je zavdalo; 2 so se ustrelili; 1 se je vtopil. Decembra meseca lanskega leta si je vzelo življenje le osem oseb, lanskega januarja pa 21.

* (Stroški za Bosno in Hercegovino.) Če se vračunijo uže za letošne preliminarne stroški, je izdala Avstrija za okupiranje in uradovanje imenovanih provincij nad 165 milijonov goldinarjev; od teh jih pripade kakih 113 in pol Cislajtani, kakih 51 in pol pa Translajtani. Največ, namreč nad 106 milijonov se je izdalo leta 1878, kakih 30 milijonov še leta 1879; pozneje pa veliko manjše svote.

* (Sočuten borzijanec.) Na berlinskeji borzi raznesla se je pred nekaterimi dnevi vest, da je si nekov borzijanec zaradi izgube poslal kroglo skozi možgane. Borzijanci so se skoro ves prihodnji dan pogovarjali o samomorilci, govorili so najbolj o njem, in sočutje zanj je bil tem večje, ker se je menilo, da bi se bilo možu lahko pomagalo z 10.000 franki, da bi si ne bil vzel življenja. „Oj nesrečnej“, dejal je sočuten bankir, „zakaj nij meni tega povedal, rad bi mu bil dal teh 10.000 frankov.“ Ta vest o samomoru borzijanca pa je bila le izmišljena, moč je bil živ. Komaj pa je to čul sočutni borzijanec, tekel je, kar so ga nesle noge, k prijatelju, kateremu je govoril o 10.000 in ga prosil ponižno: „Za božjo voljo, ne povejte mu, da sem mu, hotel dati 10.000 frankov.“ Židovsko sočutje!

* (S čim se pečajo Francozi.) Primeroma jako malo število Francozov, namreč le 52 %, se peča s kmetijstvom; precej veliko v primeri z drugimi deželami, namreč 24 %, jih je rokodelcev; tudi zelo dosti, namreč 8 %, trgovcev. Nepričakovano dosti Francozov, namreč nad dva milijona ali 6 %, se jih živi izključljivo le od svojih dohodkov, živ dokaz francoskega blagostanja. Še veliko večje je število onih, ki imajo bodisi pri katerem koli zavodu kaj denarja naloženega. Skoro vsak tretji Francoz, med njimi tudi dosti delavcev, ima kaj denarja v kakem hranilničnem zavodu.

Listnica uredništva. Gosp. J. R. Spisov o „Slovenskem domu“ ne moremo sprejeti, ker se je o tem predmetu po naši misli uže pisalo dovolj, a delalo premalo. Vrh tega bode agitacijski odsek društva „Narodni dom v Ljubljani“ to reč vzel v roke, sestavil primeren oklic in ga

razposlal po vsem Slovenskem. — Gosp. J. K. v S. Počakajte na prihodnji listek „Iz našega koša“, tam najdete odgovor.

Dunajska borza

dné 11. februarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih . . .	73 gld. 35	kr.
Enotni državni dolg v srebru . . .	75	„
Zlata renta . . .	91	95
1860 državno posojilo . . .	129	25
Akcije narodne banke . . .	811	—
Kreditne akcije . . .	285	50
London . . .	120	—
Srebro . . .	—	—
Napol. . .	9	54 1/2
C. kr. cekini . . .	5	66
Državne marke . . .	58	50
4 % državne srečke iz l. 1854 . . .	250 gld. 118	—
Državne srečke iz l. 1864 . . .	100	171
4 % avstr. zlata renta, davka prosta . . .	92	25
Ogrska zlata renta 6 % . . .	117	80
„ 4 % . . .	84	20
„ papirna renta 5 % . . .	85	85
5 % štajerske zemljišč. odvez. oblig. . .	104	—
Dunava reg. srečke 5 % . . .	100 gld. 113	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2 % zlati zast. listi . . .	119	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice . . .	98	25
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice . . .	103	25
Kreditne srečke . . .	100 gld. 175	50
Rudolfove srečke . . .	10	—
Akcije anglo-avstr. banke . . .	120	117
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	192	50

Na prodaj je kmetija

na Ustih št. 13 v Šmartinem poleg Litije, imejoča hišo s tremi sobami, kuhinjo in klet; gospodarsko poslopje, hlev za štiri goveda, svisli, skedenj in kozolec. Okrog je vrt z mladim sadnim drevjem in 8 oral nji in 2 oral hriba, vse v najlepši leži. Hiša z romantičnim razgledom pripravna je za vilo. Pogoji so prav ugodni.

Več se zve v hiši pri gospodnji ali pa tudi v Spodnji Šiški št. 29. (79—2)

Zatekel sem se k Vašej zdravstveni sladnej čokoladi št. 1 in uže po tridnevnem vporabljenji dobil sem v veliko svoje in svojih sorodnikov začudenje zopet zdravje.

(To besede govoril je ozdravljeni.)

Vsem bolniom,

kateri bolehaio na želodci in na plučih, na pomanjkanji krvi, prehlajenji, kašlji, hripavosti, na bledici in hemoroidih, se lahko pomaga.

C. kr. dvornemu za'ložniku IVANU HOFFU, kr. komisijskemu svetniku, posesniku c. kr. zlatega križca s krono, vitezu visokih redov, izumitelju in jednemu izdelovalcu Ivan Hoffovega sladnega izlečka, dvorni založnik skoro vseh knezov Evrope, na Dunaji, fabrika: Grabenhof, Bräunerstrasse 2, pisarna in fabr. zaloga: Graben, Bräunerstrasse 8.

Nj. Veličanstvo

kralj danski je po svojem adjutantu naznanil fabrikantu Ivanu Hoffu, da zelo visoko cenil njegov sladni izleček. „Jaz sem“, tako se glasi kraljeva izjava, „z veseljem opazil pri sebi in pri mnogih članih svoje hiše zdravstveno moč Hoffovega sladnega izlečka.“

Zahvala.

Vaše blagorodje!

Ne morem si kaj, da Vam z odkrito in najtoplejšo zahvalo javim, da sem po trikratnji, v kratkem času se ponavljajočji vnetici prsne mreže, davici, bljevanji krvi in materije, kratko v stanu popolne onemoglosti, ko so uže vsi mislili, da sem izgubljen, zatekel sem se po nasvetu svojega svaka k Vašej sladnej čokoladi in uže po tridnevnem vporabljenji zadobil sem v svojo in svojih sorodnikov začudenje popolno zdravje. To istinito čudovito zdravje dobil sem, kakor omenjeno, po vporabljanji sladne čokolade in sicer šte. 1.

Prosim Vas, čestiti gospod, da vzprejmete te vrstice kot malo znamenje moje hvalečnosti za rešitev mojega življenja in da jih v korist vseh bolehujočih kot priporočilo Hoffovih preparatov. Konečno naj Vam bodi še naznanjeno, da lahko svoje hitro ozdravljenje, osobito, ker vsak tako hiter uspeh občuduje, kot resnično potrdim pred Bogom in pred ljudmi. Pozdravljam Vas prav prijazno in se Vam z vso spoštljivo priporočam hvalo Vam dolžna

Ana Pestl, tkavčeva žena.

V Ameisu (Dol. Avstr.), 3. decembra 1879.

Zaloga: V Ljubljani: G. Piccoli, Erasm. Birschitz, lekarja, P. Lassnik, H. L. Wencel, trgovca s specerijskim blagom. V Gorici: Peter Venuti. (50—3)

Tržne cene v Ljubljani dné 11. februvarja t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	9	43
Rež,	6	34
Ječmen	4	87
Oves,	3	25
Ajda,	4	87
Proso,	5	20
Koruza,	6	20
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	8	50
Krompir, 100 kilogramov	2	86
Maslo, kilogram	—	96
Mast,	—	84
Špela frišen	—	72
" povojen,	—	76
Surovo maslo,	—	80
Jajca, jeden	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	56
Telečje	—	52
Svinjsko	—	54
Koštrunovo	—	30
Kokoš	—	45
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	86
Slama,	1	96
Drva, trda, 4 kv. metre	7	—
" mehka,	4	50

Svarilo!

Ker najni brat Lovrenka nij v nikakešnji kupčijiškej zvezi z nama, zato svariva vsakega, naj mu nič ne posojuje denarja, ker ne bova za njim plačevala.

Fran in Janko Cirman,
mesarja v Šent Vidu nad Ljubljano.
(89—2)

Marijana Rupnik,

v Ljubljani, sv. Petra cesta,
se priporoča v izdelovanje cerkvenih cvetlic, šopkov in vencov za oltarje, vencov za bandera in svečnike, tudi za popolne oprave pri novih mašah, vse po primernej ceni.
(87—1)

Lepe in po ceni

klobuke in čepke,

kakor tudi
kožuhovino

prodaja
Anton Krejči,
(506—23)

v Ljubljani, na kongresnem trgu na oglu gledaliških ulic.

Tuji:

10. februvarja.

Pri Slonu: Steinherz iz Grada. —
Töpfer iz Linca. — Vencajz iz Krškega.
— Tuje iz Idrije. — Urbanov, Gregorec
iz Rida.

Pri Maliči: Gigl iz Trsta. — Wi-
bach z Dunaja. — Reismüller iz Haas-
berga. — Tauber, Falk, Kappen, Leeb z
Dunaja.
Pri avstrijskem cesarji: Eržen
iz Škofje Loke. — Becker, Baumgartner
iz Buhberga.

G. PICCOLI,

lekár „pri angelji“,
v Ljubljani, na Dunajskej cesti,
priporoča p. n. občinstvu naslednje poskušane

medicinske specijalitete.

(614—8)

Najboljše in najvplivnejše **pravo norveško**

pohumeljevo jetrno olje
proti mramorici, rhabitisi, plućnici, ka-
šlju itd. itd. v steklenicah à 60 kr., z
železnim jodirjem združeno (posebno
vplivno pri malokrvnih in kjer treba
čistenja krvi) v steklenicah à 1 gld.

Še pred beneško republiko privilegirani
Staroslavni

brešijanski zdravilni obliž,

vplivnejši kot vsako jednako v prodaji
se nahajajoče sredstvo, se s posebnim
uspehom rabi pri revmatičnih, podagri-
nih, živčnih in ledvičnih bolečinah, pri
slabosti kit, pri prsnem prehlajenju, oti-
skah itd. itd.

1 kos 25 kr.

10 let uspeh!

Tuberosno mleko.

Po vsakodnevnej rabi tega mleka, iz
vegetabilnih in neškodljivih substancij

Naročila se izvrše najhitreje s poštnim povzetjem.

sestavljenega, postane kožamehka, ža-
metasta in nežna, hepaticne pike, pege,
ogrci, srabi, nenaravna rdečica zginejo,
prezgodnje gube se odstranijo in polt za-
dobi zopet svojo gibčnost in svežost.
V steklenicah à 1 gld.

Gumi-Bonbons,

vplivnejši kot vsak v prodaji se naha-
jajoči bonbon, se rabijo z najboljšim
uspehom pri kašlju, hripavosti in kata-
ralnosti dihalnih organov. V škatlicah
à 10 kr.

Znamenito!

Kot slavno izkušeno, nepreseženo
naravno zdravilno sredstvo pri trganji
po udih, revmatizmu, živčnej slabosti,
pri bolečinah v hrbtu ali v prsih se
more od kemika Ludvika Kocha izumljeni
in od njega narejani

eter iz smrekovih iglic
najtopeje priporočati.

Cena 1/2 steklenici 40 kr.,

1 steklenici 70 kr.

Podpisani si usoja p. n. občinstvo ponižno naznanjati,
da je danes

gostilno

gospe Neže Hostnik, vulgo pri Krištofu, v Kamniku
prevzel. Skrbel bode za izvrstno kuhinjo, kakor tudi za
dobra vina; pripoča tudi sobe za prenočevanje.

Spoštovanjem

Fran Hrastnik,
mesar

(53—5)

V. LOBENWEIN

fotografični atelier

v hotelu „pri slonu“.

Fotografira se vsak dan.
(63—3)

Proda se hiša,

ki ima tri sobe, klet; zraven hlev; pri hši je tudi 470
sežnjev vrta. Proda se za 2700 gld. Polovica se lahko v
obrokih plača. Hiša je nova in prosta 20 let davka. Na-
tančneje se zve pri

Janezu Turšiči,

v Ljubljani, Trnovsko predmestje,
Opekarska cesta št. 7.

(72—3)

Umetne

(55—3)

zobe in zobovja

postavlja po najnovejšem ameriškem zistemu
v zlatu, vulkanitu ali celulojdu brez bolečin.
Plombira z zlatom itd.

Zobne operacije izvršuje popolnem brez bolečin
s prijetnim mamilom

zobni zdravnik A. Paichel,
poleg Hradekega mostu, v I. nadstropji.

Gostilna

s konjskim hlevom

v sv. Florijana ulici se takoj odda. — Natančni
pogoji se zvedo pri peku Jakobu Matjanu, sv.
Florijana ulica št. 29.
(90—2)

Vozni listki v Ameriko.

Kreiranje agentur, ki skrbijo za preseljevanje, ima
nalog, da skrbi za varnost potujočega občinstva pred sle-
parijami inozemskih agentov. Dokaz temu je, da vsak mnogo-
potujoči, kakor n. pr. Angleži in Amerikanci s posebnim
veseljem kupujejo svoje vozne listke pri avstrijskih agen-
tih, ker se dobivajo vedno po originalnem tarifu. Svetuje in
natančneje poročila daje
(70—6)

C. kr. koncesijonirana glavna agentura

Arnolda Reifa,

spediterja za svetovni promet,

Dunaj, I. Bez., Kolowratring, Pestalozzigasse Nr. 1.

Usojam si p. n. občinstvu naznanjati, da imam v
svo ej fotografiški delavnici v zalogi

fotografijo dr. J. Bleiweisa vit. Trsteniškega

v vsakej velikosti od 30 kr. do 2 gld.; dobijo se tudi
v prodajalnici gospoda Pavšina.

Ob enem tudi naznanjam, da se v mojem ate-
lierji vsak dan in pri vsakeršnem vremenu foto-
grafira.

Rosa Krach,

vdova fotografova.

(49—3)

Dr. Sprangerjeve

kapljice za želodec,

priporočane od zdravniških avtoritet,

pomagajo takoj, če ima človek krč v želodci, migreni, feber,
šepanje po trebuhu, zaslinjenje, slabosti, če ga glava boli,
če ima krč v pr. ih, mastno zgago. Telo se hitro očisti. V
bramori razpusti bolezensko tvarino, odvajajoč črve in
kislino. Davici in tifusu vzamejo vso zlobo in vročino,
če se zazivajo po 1/2 žličke vsako uro, ter varujejo nalez-
ljivosti. Človeku diši zopet jed, če je imel bel jezik. Naj se
poskusi z majhenim ter se prepriča, kako hitro pomaga to
zdravilo, katero prodaja lekarnar g. J. Svoboda v Ljub-
ljani, à flacon 30 in 50 kr. av. velj.
(247—68)

Pogrebna ustanov

Frana Doberleta v Ljubljani

priporoča svoje takozvane

imitirane rakve od kovin.

Izdelane so iz lesa v jako lepe obliki in solidno, **slilone** so po meta-
ličnej barvi z bogatim vkušnjim lišpom od brona **pravih rakvam od kovin**
popolnem in so ravno tako cene, kakor do zdaj navadne lesene
rakve.

Na telegrafično naročilo z naznanjeno dolgotno mero pošiljajo se takoj
na vse železniške postaje.

Ustanov deva **na prost oder in pokopava**, ono tudi oskrbi **sijajno**
dekoriranje in pogrebe v in zunaj Ljubljane, kakor tudi oskrbljuje **vence**
in **trakove z napisi**, naposled tudi **transport mrličev** na vse kraje to- in
inozemstva in se priporoča v ceno oskrbovanje.
(701—10)

Boljši od vseh podobnih izdelkov, nájajo te pastilje **nič škodljivega v sebi; najuspešnejše**
se rabijo zoper bolezni v organih spodnjega dela telesa, feber, bolezni v polti, na obeh, v možganih
in ustih, zoper otročje in ženske bolezni; čistijo lahko kri in odpravljajo blato. Nij ga zdravila, ki bi
bilo boljše in pri tem popolnem neškodljivo zoper

telesno zapretje,

gotovi vir vseh bolezni. Ker so posladkorjene, uživajo jih radi tudi otroci. Te pile so odlikovane s jako
častnim pismom **dvornega svetnika Pilba**.

Jedna škatljica s 15 pilami velja 15 kr. Osem škatljic skupaj, 120 pil, velja samo
1 gld. a. v. (640—14)

Philipp Neustein
Apoteke

Svarjenje! Vsaka škatljica, ki nima firme: **Apoteke zum heiligen Leopold**, je ponarejena, te svarimo,
naj se ne kupuje.

Paziti se mora dobro, da kdo ne dobi **slabege, neplu-
nega ali celo škodljivega izdelka**. Vsakdo naj izrečno zahteva
Neusteinovih Elizabetinih pil, te imajo na zavrtku ter navodilu
za rabo poleg stoječi podpis.

Glavna zaloga na Dunaji: **Apoteke „zum heiligen Leopold“ des Ph. Neustein, Stadt, Ecke
der Plancken- und Spiegelgasse**, ter v vseh dobrih lekarnah na Dunaji in po deželi.